

LBRIS

We know
books

PETER MAYLE

**HOTEL
PASTIS**



1

– La divorțurile astea, zise Ernest în timp ce așeza tăvița de ceai pe capacul cutiei cu lucruri, reamenajările interioare sunt cea mai mare bătaie de cap. Uită-te și tu la setul ăsta! Nu mai găsim altul la fel. Cu adevărat irosit acum că ajunge la ea, bineînțeles.

Simon Shaw ridică privirea și urmări cum unul din muncitorii de la firma de mutări împachetează în folie protectoare un Hockney¹ original. Când bărbatul se aplecă să ridice tabloul, fără să vrea îi dezvălui observatorului întâmplător tradiționala emblemă a muncitorului britanic, „decolteul“ care se ițea de sub tricou din jeanșii soioși, cu talie joasă. Ernest pufni disprețuitor și se retrase în bucătărie, croindu-și cale cu grija printre relicvele scumpe care-i erau destinate fostei doamne Shaw, pentru bijuteria ei de căsuță din Eaton Mews South².

Simon sorbi din ceșcuța cu ceai, un amestec de Lapsang Souchong și Earl Grey pe care Ernest îl prepara cu un întreg ceremonial, și trecu în revistă decorul inconjurător.

Cea mai bună casă din centrul Londrei, așa zicea toată lumea – spațioasă, elegantă, aproape izolată la capătul unui

¹ *David Hockney (n. 9 iulie 1937)*, artist englez, cu o mare contribuție în arta pop a anilor '60, este considerat a fi unul dintre cei mai influenți artiști britanici ai timpului nostru. Lucrează pe ambele continente, având studiouri în Los Angeles și în Londra. (n.tr.)

² *Eaton Mews South*, zona rezidențială în inima Belgraviei, cartier de lux al Londrei situat chiar în centrul metropolei (n.tr.)

scuar liniștit din Kensington. Caroline dedicase trei ani și Dumnezeu știe câți bani pentru amenajarea acesteia până când locuința atinsese un asemenea nivel de perfecțiune și manierism, încât dezordinea vietii de zi cu zi devenise inimaginabilă. Efecte de culoare care mai de care mai artistice, în tonuri stinse, pe tavane și pereți, draperii de mătase antichizată care se revărsau pe parchetul încăperilor, șeminee franțuzești de secol optsprezece, perute brodate manual, mese și măsuțe delicate ce etalau o sumedenie de bibelouri meticolos aranjate. O casă de revistă.

Prietenele lui Caroline – acele prietene zvelte, elegante și culte care trăiau numai cu salată și cu câte un pahar ocazional de vin alb sec, singurul viciu permis – admiraseră casa pe toate părțile. Caroline și echipa ei de designeri o adorau. Simon se simțise de la bun început un intrus neglijent, fuma pe ascuns în biroul lambrizat pentru că ei nu-i plăcea mirosul de trabuc în camera de zi, ori fiindcă cine știe ce vulpe de femeie era în plină sesiune de „stilizare“ a încăperilor principale pentru cine știe ce eseu fotografic pentru o revistă de amenajări interioare.

Spre final, Simon trecea pe acasă mai mult ca vizitator; își petrecea zilele la birou, iar serile – cu clienții, în vreme ce Caroline făcea pe gazda perfectă, glumind cu ușoară ironie în glas pe seama faptului că industria de advertising o lăsase văduvă. Dacă el se întorcea acasă înainte de a pleca musafirii, Caroline îl prezenta drept „bietul meu iubit, care a muncit pe brânci toată ziua“. Dar când rămâneau singuri, atunci se dezlănțuiau atacurile verbale scuipate printre dinți, reproșurile pentru întârzierile lui, absența, oboseala lui, preocuparea pentru afaceri, pentru că o *neglijază* – nu exista alt cuvânt care să descrie atitudinea lui. De aici, era doar un mic pas spre Cealaltă Femeie de la birou, secretara lui Simon, care părea să fie acolo indiferent cât de târziu l-ar suna Caroline la serviciu. Iar Caroline știa tot ce se putea despre secretare. Fusese

și ea secretară, fusese și ea în aceeași situație, numai dragălașenie și minijup când Simon divorțase de prima lui soție. Atunci nu-i reproșase că lucra până târziu.

În realitate, Caroline trebuie să fi știut că nu exista o altă femeie. Simon nu se bucura de intimitatea necesară unui adulter. Viața lui era dictată mereu de alții, în toate privințele, până și când venea vorba de baie relaxantă cu spumă, pe care i-o pregătea Ernest. Bătălia pentru pregătirea băii fusese una dintre puținele pierdute de Caroline și de atunci între ea și Ernest se dezlănțuise un război fațiș. Nu era ceva tocmai în regulă cu o astfel de relație între doi bărbați, obișnuia ea să-i arunce în timpul acelor certuri din miez de noapte. Nu era ceva sănătos.

Ernest lucra pentru Simon de aproape zece ani – la început îi fusese șofer, asta pe vremea când singura mașină a firmei era un Ford vechi, pentru ca încet-încet să-i devină indispensabil lui Simon: în parte valet, în parte asistent personal, confident, prieten, maestru al detaliilor, neobosit și foarte eficient în tot ce făcea. Ernest era mecanic calificat de Rolls-Royce, se pricepea de minune la flori și era un bucătar mai bun decât ar fi putut aspira Caroline vreodată să devină. Îi dezaproba extravaganta, snobismul și lipsa totală a aptitudinilor gospodărești. La rândul ei, femeia îl detesta pentru că nu reușea să îl facă să dispară din peisaj. Simon își petrecuse ani buni prins în focurile încrucișate dintre cei doi. Măcar se termina chinul ăsta. Ce spusese Caroline când ieșiseră din biroul avocaților care se ocupaseră de partaj? Ceva legat de custodia lui Ernest, că îi rămâne lui.

– Mă iertați. Doi muncitori de la compania de mutări își facuseră apariția lângă Simon, cu brațele încărcate cu huse de mobilier. Luăm canapeaua acum, dacă nu vă deranjează. Pentru Eaton Mews, așa, ca restul lucrurilor?

– Vreți și ceșcuța, și farfurioara?

LRIS | We know books

– Șefu', noi doar ne facem treaba. Doar ne facem treaba, atât.

– Încetează! Nu sunt șeful tău.

– Cum vrei 'mneatale, atunci.

Simon le cedă canapeaua, apoi trecu prin ușile glisante și păși în sufrageria golită. Din bucătăria de alături, îl auzea pe Ernest fluierând câteva note pe care Simon le recunoscuse ca fiind parte dintr-o uvertură de Rossini. Caroline detesta orice fel de muzică clasică, astfel că îndura în cazne festivalul de la Glyndebourne și asta doar din snobism, nemaipunând la socoteală pretextul de a se afișa cu o rochie de seară nouă.

Bucătăria era încăperea preferată a lui Simon, în parte, recunoștea și el acum, fiindcă fosta lui soție obișnuia să calce extrem de rar pe aici. El și Ernest o echipaseră la standarde profesionale, mobilier Le Cornu, tigăi din cea mai dură fontă și oale de cupru, cuțite și sațare, tocătoare din esențe de lemn exotic, o placă de marmură pentru aluatouri, două frigidere mamut cu uși din oțel inoxidabil și o cameră rece aflată la capatul depărtat al încăperii. Iar în mijloc, pe masa din lemn de tec, Ernest adunase acum o colecție veritabilă de sticle și carafe ce proveneau din barul din camera de zi. Încetă să fluiera în clipa în care îl zări pe Simon.

– A sunat Liz, îl informă el. La șase ai o întâlnire a Comitetului executiv, iar analistul financiar de la Goodmans vrea să îl suni să discuțați previziunile pentru ultimul trimestru. Ernest aruncă o privire pe carnetelul de lângă telefon. Și cei de la agenția imobiliară vor să știe dacă pot arăta casa cuiva chiar mâine. Unui muzician, mi-au zis ei – ce-o mai însemna și asta în ziua de azi.

– Probabil toboșarul vreunei trupe de rock.

– Știu, dragul meu. Întru totul nepotrivit, dar ce putem face? Ei sunt cei cu bani.

Simon trase un scaun de la masă și se așeză greoi. Îl durea spatele și cămașa îl cam strângea. Se cam îngrășase. Prea multe prânzuri de afaceri, prea multe întâlniri, prea puține

activități sportive. Îl cerceta cu privirea pe Ernest, care avea patruzeci și opt de ani, dar arăta cu zece ani mai tânăr – zvelt, cu o față îngustă, neridată, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat impecabil în costum bleumarin, cu cămașa albă scrobită; nici urmă de burtă, nici urmă de gușă. „Asta fac din tine anii de autodisciplină“, își zise Simon. La agenție circulase un zvon cum că Ernest apelase la un lifting facial rapid într-una din vacanțele lui exotice, dar Simon știa mai bine, totul se datora cremei de față prescrise de un dermatolog din Harley Street – 50 de lire sterline tubul, trecută mereu la consumabile. Acesta era unul din beneficiile lui Ernest.

– Să o prind pe Liz?

Ernest ridică receptorul și strâmbă ușor din buze, arcuindu-și o sprânceană.

– Ern, nu cred că am de chef de prostiile astea astă-seară. Roag-o pe Liz să reprogrameze totul cumva pentru mâine.

Ernest încuviință din cap, în timp ce Simon se întinse înspre sticle, alegând dintre ele pe cea de Laphroaig. Paharele fuseseră deja împachetate, așa că își turnă niște whisky într-o ceașcă de ceai și continuă să îl asculte ușor absent pe Ernest.

– ... Ei, și dacă domnul Jordan se enervează, n-are decât să iasă în grădină și să mănânce râme. Domnul Shaw se vede nevoit să amâne întâlnirea. Am avut o zi înfiorătoare. Casa e dezmembrată în jurul nostru, astfel că nu e nevoie să îți spun că nu ne simțim întocmai stăpâni peste lume.

Ernest își îndreptă privirea spre Simon și-și dadu ochii peste cap în mod semnificativ, continuând să asculte în receptor răspunsul lui Liz. Până la urmă, îi curmă vorba.

– Știu, știu. O să ne ocupăm de omulețul de la Goodmans mâine, când ne mai revenim cât de cât. Draga mea, fii și tu diplomată! Aruncă și tu o minciună nevinovată! Știu că poți să o faci, atunci când vrei. Doar te-am auzit cum îl îmbrobodești pe prietenul tău...

Ernest făcu o grimasă la auzul replicii și depărtă subit receptorul de ureche.

– Și ție asemenea, draga mea. Ne vedem mâine-dimineată. Puse receptorul în furcă, cercetă din priviri ceașca dinaintea lui Simon și se încruntă. Deschise o cutie de carton, scoase la iveală un pahar de whisky de cristal, îl lustrui cu batista de mătase pe care o ținea la buzunarul de la piept și turnă în pahar o măsură bună din licoarea fermecată.

– Poftim. Luă ceașca de ceai de pe masă și o lăsă în chiuvetă. Știu că trăim vremuri grele, dar asta nu înseamnă să renunțăm la standardele noastre. Puțină apă minerală?

– Ce a zis Liz?

– O, cum o știi, cu obișnuitele văicăreli și scrâșnete din dinți. Ernest ridică din umeri a lehamite. Se pare că întâlnirea Comitetului executiv a fost deja amânată de două ori, și membrilor o să le sară țandăra. Mai ales domnului Jordan, dar știm cu toții că lui îi sare țandăra din aproape orice.

Avea dreptate. Cu siguranță Jordan, al cărui talent în a manevra clienții plicticoși era egalat doar de simțul său acut de importanță de sine, se va simți ofensat. Simon își propuse să îl perie puțin de dimineată, apoi luă o gură de whisky. Simți fiorul cum îl ajunge până în stomac și-și aduse brusc aminte că nu mâncase nimic toată ziua.

În sfârșit avea și el o seară liberă. Ar putea să ia o carte cu el și să poposească la o masă discretă la Connaught¹, dar nu avea chef să mănânce de unul singur. Ar putea să cheme câțiva amici, dar la o cină între prieteni n-ar fi putut să evite o discuție despre Caroline și divorțul lor. Cina cu cineva de la agenție ar fi însemnat să îndure din nou aceeași trâncăneală despre clienți, noi oportunități de afaceri sau despre politica firmei. Se uită în lungul mesei, mijind ochii din pricina soarelui ce se reflecta în schije de lumină din suprafețele vitroase ale sticlelor. Avea să-i lipsească încăperea asta.

– Em, ce ai de gând să faci astă-seară?

¹ *The Connaught*, hotel de lux situat în cartierul Mayfair din Londra (n.tr.)

Ernest tocmai scosese un vraf de farfurii dintr-un dulap. Le lăsa pe masă și-și duse arătătorul la bărbie cu un gest grațios și ușor teatral.

– Pai, acum e acum. Nu reușesc să mă hotărâsc între un bal mascat la Wimbledon sau un festin curry la Steaua Indiei¹.

– Ce zici de un mic dineu aici, la noi în bucatărie? N-am făcut asta niciodată, iar casa ar putea fi vândută săptămâna viitoare.

– În acest caz, zise Ernest, s-ar putea să fiu disponibil. Zâmbi. Da, mi-ar plăcea mult. Ultima cină. Ce ai vrea să mâncăm?

– Înainte să fie mutată colecția de vinuri din pivniță, am oprit o sticlă de Petrus din '73. Ceva care să meargă cu vinul acesta.

Ernest își consulta ceasul de mână.

– Mă întorc într-o oră. Ce-ar fi să-l suni între timp pe omulețul de la Goodmans? Să scapi de o grijă.

În drum spre biroul său, Simon auzi ușa de la intrare cum se închide în urma lui Ernest, apoi zgomotul Mercedesului care se punea în mișcare. Biroul fusese cucerit de muncitorii de la mutări și transformat temporar în cantină. Minunata încăpere era goală, cu excepția unui telefon rămas pe podea, a servietei lui Simon așezate într-un colț, acolo unde până nu demult se aflase masa de lucru, și a unei lazi de lemn întoarse cu fundul în sus, purtând semnele numeroaselor pauze de ceai ale muncitorilor: câni murdare, un fierbător electric vechi, piculețe de ceai folosite, o sticlă de lapte fără capac, un exemplar din *The Sun* și o scrumieră de cristal, una dintr-un set de două pe care Simon le cumpăraseră de la Asprey's, acum plină ochi cu mucuri. Aerul îmbâcsit, mirosind a lapte stricat, fum de țigară și sudoare. Simon deschise una din ferestre și își

¹ *The Star of India*, restaurant cu specific indian în zona selectă a Londrei, frecventat de personalități TV, din cinema și muzică (n.tr.)

IBRIS | We know books
 aprinse un trabuc, apoi se așează pe podea și trase telefonul lângă el.

– Goodman Brothers, Levine, Russell and Fine.

Telefonista părea plictisită și iritată, de parcă ar fi fost întreruptă în timp ce-și făcea unghiile și citea *Cosmopolitan*.

– Cu domnul Wilkinson, vă rog. Simon Shaw la telefon.

– Îmi pare rău. Femeia părea mai amabilă. Domnul Wilkinson este într-o ședință în acest moment. Cine ați spus că sunteți?

– Shaw, Simon Shaw. De la Shaw Group. Deja v-am spus de patru ori. Domnul Wilkinson m-a sunat mai devreme, eu doar am revenit cu un apel. A spus că e ceva important. Numele meu este Shaw. Vreți să vi-l spun pe litere?

Simon o auzi cum oftează, așa cum intuise că se va întâmpla.

– Lăsați-mă să văd dacă domnul Wilkinson poate fi deranjat.

Iisuse! O pupază pe post de telefonistă și în plus acum era obligat să asculte *Bolero* lui Ravel cât Wilkinson dădea cu banul dacă putea fi deranjat au ba. Și nu pentru prima dată Simon se întreba dacă fusese într-adevăr o idee bună să se listeze la bursă.

Acordurile de Ravel fură tăiate în plin elan și pe fir își făcu loc vocea ușor condescendentă a lui Wilkinson:

– Domnul Shaw?

La cine altcineva s-ar fi așteptat?

– Bună seara, începu Simon. Doreați să discutați cu mine?

– Într-adevăr, domnule Shaw. Chiar în momentul de față ne aflăm într-o ședință, analizăm cifrele dumneavoastră pe trimestrul patru. După tonul lui, ai fi zis că era un doctor care discută pe marginea unui caz grav de hemoroizi. Simon auzi foșnet de hârtii. Aceste previziuni ale dumneavoastră – corecți-mă dacă greșesc – reprezintă peste 40% din încasarile anuale ale firmei.

– Așa este.

– Înțeleg. Dată fiind starea curentă a piețelor comerciale, nu credeți că sunteți un pic cam optimist? Iertați-mă că mă

exprim așa, dar în ultima perioadă cei din City¹ sunt oarecum circumspecți când vine vorba de sectorul de publicitate. Marile instituții nu sunt deloc încântate. Randamentul investițiilor nu s-a ridicat deloc la nivelul așteptărilor. Ar fi de dorit să cântăriți mai bine estimările dumneavoastră, nu credeți?

„Hai că începe, își zise Simon. Iar o luăm de la lecția unu.“

– Domnule Wilkinson, industria de publicitate înregistrează mare parte din profituri în cel de-al patrulea trimestru. Cu totul și cu totul bizar, în fiecare an Crăciunul vine în decembrie. Companiile își fac reclamă. Consumatorii cumpără. Toată lumea cheltuie bani. Ne aflăm acum la final de septembrie și toate bugetele au fost deja alocate. Am contractat deja spațiu de emisie și spațiile în presa scrisă.

– Contractat nu înseamnă și achitat, domnule Shaw. Cu toții știm asta. Sunteți convins că baza dumneavoastră de clienți este solidă? Nu întrevedeți nici o fuziune sau achiziție iminentă? Nici un fel de probleme cu fluxul de numerar?

– Nu, din câte sunt informat.

– Din câte sunteți informat.

Urmă o scurtă pauză cât să-și exprime Wilkinson scepticismul. Iată un om care își folosea tăcerile ca pe niște găleți cu apă rece.

Simon încercă încă o dată:

– Domnule Wilkinson, numai dacă nu dă peste noi vreun război nuclear sau o epidemie de ciumă bubonică, însă eu cred că vom realiza cifrele arătate în previziunile noastre. În caz de război nuclear sau ciumă bubonică, ne vom duce pe apa sâmbetei, noi, ca și restul industriei britanice și chiar și Goodman Brothers.

– Pe apa sâmbetei, domnule Shaw?

– Vom da faliment, domnule Wilkinson.

– Înțeleg. Nu mai doriți să adăugați nimic la acest comentariu care nu ne ajută cu nimic?

¹ *The City*, central financiar al Londrei (n.tr.)

– Domnule Wilkinson, după cum bine știți, în ultimii nouă ani, în fiecare an agenția a avut încasări din ce în ce mai mari și profituri pe măsură. Anul acesta este cel mai bun de până acum. Mai sunt doar nouăzeci de zile până la finalul său și nu văd motive întemeiate să prevăd că nu vom atinge cifrele indicate. Doriți cumva o declarație de presă? Dacă ați înțelege cât de cât industria de advertising, n-am fi nevoiți să ne supunem în fiecare lună acestui interogatoriu absurd.

Glasul lui Wilkinson deveni arogant, genul acela de aroganță, acea înfumurare la care apelează profesioniștii când nu vor să arate că s-ar putea înșela.

– Cred că noi avem o percepție cât se poate de clară asupra industriei de advertising. V-ar prinde bine mai multă prudență și mai puțină speculație.

– Prostii.

Simon trânti receptorul, scuturând din greșeală puțin scrum pe pantaloni. Se ridică în picioare și rămase cu privirea ațintită afară, la frunzele galbene ale copacilor care sclipeau în lumina ultimelor raze ale soarelui. Încercă în zadar să-și aducă aminte cum arată scuarul primăvara sau vara și realiză că nu știa. Nu se mai uita de mult pe ferestre. Își petrecea viața uitându-se la oameni în săli de conferință, îngrijindu-se de angajați, periind clienți, obligat să se confrunte cu tot felul de Wilkinsoni, Comitete executive și jurnaliști financiari. Nici nu era de mirare că lui Caroline i se paruseră odioși cu toții. Macar ea se distrase cheltuind banii.

Când își dăduse seama că mariajul lui nu era decât o mare greșeală, Simon se împăcase repede cu ideea. Tranziția de la o simplă secretară la soție de nabab o transformase pe Caroline. Sau poate că dincolo de fațada pavoazată ea fusese dintotdeauna o vacă. Ei bine, acum se terminase totul, mai puțin partea cu pensia alimentară, iar el era din nou, așa cum remarcase Ernest într-unul din momentele sale mai îndrăznețe, un burlac fericit.

Simon traversă holul și își termină de fumat trabucul în sufragerie. Cineva îi spusese odată că mirosul unei havane bune adaugă câteva mii în plus la prețul unei case. Reclamă subliminală. Lasă chiștocul încă fumegând în șemineu și se întoarse la bucătărie.

Gasi sticla de Petrus și o puse cu grijă pe masă. Se bucură pe deplin de întregul ritual al deschiderii unei astfel de sticle, tăie capsula de plumb cu atenție, dintr-o mișcare și trase încet dopul lung de plută. Ce mai vin! O mie de lire sterline pe lada dacă aveai norocul să-l găsești. Asta ar fi o poziție de invidiat, proprietar al unei mari podgorii. Nu tu prezentări la clienți, nici idioți din City, nu tu întâlniri de comitet – doar câteva hectare de pământ pietros și țărână de care să te ocupi, iar la sfârșitul fiecărui an acel nectar minunat. Ridică sticla în lumină și turnă vinul gros și bogat într-o carafă până când întrezări primele urme de sedimente. Chiar de la o lungime de braț, și tot simțea buchetul parfumat și delicat al vinului.

Tocmai așeza carafa pe masă când auzi ușa de la intrare și glasul lui Ernest, care fredona *The Teddy Bears' Picnic*¹. Simon zâmbi. Era limpede că lui Ernest îi pria divorțul; odată cu plecarea lui Caroline, părea mult mai fericit.

– Ei bine! zise Ernest lăsând o sacoșă pe jos. Raionul cu alimente de la Harrods² nu mai e ce-a fost. O veritabilă grădina zoo. Tot soiul de indivizi în adidași și treninguri cu turul pantalonilor lăsat, abia dacă auzai vreun englez, iar amarății care serveau după teighele nici nu știau ce să facă mai întâi. Unde sunt oare zilele de tihnă și rafinement, mă întreb? Nu mai contează. Am reușit să cumpăr cât să ne ajungă de-o masă câmpenească.

¹ *Picnicul ursuleților*, cântec pentru copii compus în 1907, la care s-au adăugat versuri în 1932. (n.tr.)

² *Harrods* este emblematic pentru Londra. Magazinul a fost deschis în 1834 de Charles Henry Harrod, iar în prezent este deținut de Mohamed Al-Fayed, tatăl bărbatului care a murit împreună de Prințesa Diana într-un extrem de mediatizat accident de mașină în august 1997. (n.tr.)